

SZERINTED SZÉP VAGYOK?

Tizennyolc hónapos korom óta szemüveget viselek. Az első keretem macskaszem formájú volt, és mindenki áradozott, hogy milyen aranyos vagyok benne. „Ó, nézd azt a kis szemüveges babát! Hát nem édes?” Aztán nőni kezdtem, és – kb. egy évig – tapaszt kellett hordanom a jobb szememen, hogy a bal megerősödjön. Biztos jó ötlet volt, de nem használt. Ennek következtében a gyengébb szemem vált dominánssá. Még felnőttként is csak a bal szememmel tudtam belenézni a fényképezőgépbe vagy a teleszkópba, azzal, amelyekre amúgy jóformán vak voltam. És el lehet képzelni, milyen bombázó voltam a kalóztapasszal meg a macskaszemkeretes szemüveggel!

Mire általános iskolába kerültem, az osztálytársaim és a szomszéd gyerekek „négy szeműnek” csúfoltak. Különleges voltam – egy, a talán három „négy szemű” közül az egész iskolában. Én meg a drótkeretes, stoptábla alakú szemüvegem. Mennyire lehet népszerű egy lány KRESZ-táblával a szeme előtt? Hát nem nagyon. És néhány évvel később – három és fél évig – még fogszabályzóval is fokoztuk a hatást. *Vasúti sínek. Fémesen csillogó fogak.* Ez voltam én... vastag szódásüveg a szemem előtt, drót a fogaimon, és ráadásul – hogy mindez még elviselhetlenebb legyen – okos voltam. Ha esetleg elfelejtetted volna, a gimis lányok nem okosak, hanem csinosak akarnak lenni.

Mire gimis lettem, már biztos voltam benne, hogy a szépség elkerült. Na mármost, a legjobb barátnőm, Carla, gyönyörű volt. Az egyik végzős srác még fel is kérte párnak a szalagavatóra, amikor még általánosba jártunk. Általánosba! El tudod képzelni? Carla a gimis szalagavatón volt, míg én valószínűleg otthon magoltam.

Hát igen, sok gyönyörű lány volt a suliban, de én nem tartoztam közéjük. Értettem a matekot, és tudtam a válaszokat a töridolgozat kérdéseire. Én tényleg elkészítettem, és időben beadtam minden házi feladatot. A napokban Carla eszembe juttatta, hogy próbadolgozatokat készítettem, megoldottam és leosztályoztam őket, csak hogy felkészüljek az igazira. Mi-csoda egy stréber voltam!

 Soha senki nem nevezett csúnyának, és senki nem nevetett az arcomba.

Minden vágyam az volt, hogy úgy nézzek ki, mint mindenki más, de a körülmények ellenem dolgoztak. Dús, hosszú és egyenes haj, amit két csattal

tűztem fel fiatal életem minden napján. Fogszabályzó, ami mosolyom állandó kísérőjének ígérkezett. És a négy szem örökös átka. Féltre ne érts; soha senki nem nevezett csúnyának, és senki nem nevetett az arcomba. Csakhogy soha senki nem is vett észre.

A RÚT KISKACSA

Egészen általános iskola óta küszködöm ezzel a szépség dologgal. Végül rájöttem, hogyha az emberek szépérzékére nem is, a szívükre akkor is hatással lehetek: meg tudom őket nevetetni. A szurkoló lánycsapat vezetője lettem, jó ember és mindenki nagyszerű barátja voltam. *Megbízható*. Legtöbben így neveztek. Számíthattál arra, hogy időben érkezem, jó döntéseket hozok, és mindig, mindig, de mindig próbálok helyesen cselekedni. Én voltam az, aki melletted állt, bármi is történt; akit egyik nap semmibe vehettél, másnap meg kebledre ölelhetted egy árva bocsánatkérés nélkül. Nem voltak az életemben fiúk, akik elvonták volna a figyelmemet a barátnőimről vagy a tanulmányaimról, és amúgy meg kinek ne lenne szüksége egy olyan barátira, aki hűséges, mint egy pulikutya? Addig, amíg néha-néha megsimogatták a fejemet, én ugrottam és szinte bármit megtettem, hogy a kedvükben járjak.

Minden vasárnap reggel templomba menet az apukám azt mondta, hogy neki van a legszebb lánya az egész világon. Na igen, ez kedves volt tőle. De az apukáknak ez a dolguk. Hallottam, amit mondott, és a mai napig őrzöm a szavait, de akkor, a szívem mélyén nem hittem neki. Ha tényleg csinos volnék – okoskodtam –, valaki más is észrevenné az apukámon kívül. De soha senki nem vette észre.

Amikor bókok hangzottak el, én mindig csak egy utógondolat voltam. Valaki megdicsérte az egyik barátnőmet, hogy milyen csinos, majd hozzátette: „Te is jól nézel ki, Angela.” Legszívesebben rávágtam volna, hogy „Kérlek, inkább ne mondj semmit! Így csak kiemeled azt, ami nyilvánvaló. Én vagyok a „rút kiskacsa”. Amikor az egész iskola randizni kezdett, én továbbra is a háttérben maradtam. Emlékszem, egyszer a középiskolai futballcsapat hátvédje szólt, hogy beszélni akar velem, aztán megkérdezte, hogy vajon a barátnőm randizna-e vele. Ismerős? Számtalanszor megtörtént. Ma már mosolygok rajta, ugyanakkor még mindig érzem az ürességet is a bensőmben, ahogy visszaemlékszem.

Egyszerűen előre eldöntött tény volt, amit nem tudtam befolyásolni: nem voltam szép. Hacsak nem a nagymamámat kérdezed, aki szerint „Szép az, aki szépen él.” Ez persze csak egy déli mondás arra, hogy „Hát, elég jelentéktelen a külsőd, de próbálj nem gondolni rá.” Isten áldja a nagymamámat, aki mindig igyekezett két lábbal a földön tartani. Emlékszem, amikor egy nap hazaértem a gimiből az azévi fényképekkel. Panaszkodtam neki, hogy borzalmasak, és zavartan kijelentettem, hogy senki se nézheti meg őket. De ő ragaszkodott hozzá, és végül engedtem neki. Megnézte a képeket, aztán felém fordult, és azzal a jellegzetes nagymamás őszinteséggel így szólt: „Hát, Angela, szerintem pont úgy néznek ki, mint te.” *Igazság.* Életformáló igazság. A képek borzalmasak voltak, és pont úgy néztek ki, mint én. Rájöttem, hogy ha „szép az, aki szépen él”, akkor jobb, ha máris nekilátok. Úgyhogy nekiláttam. Csakhogy bármit is tettem, soha nem éreztem magam szépnek.

Tisztában vagyok azzal, hogy elég szomorú képet festettem magamról. Jelentéktelen külsejű, okos stréber azzal próbál ellensúlyozni, hogy csatlakozik a pomponos csapathoz, rátapad pár barát-ra, és igyekszik mindig a megfelelő dolgot tenni, mégis elveszik a tömegben. Elkészerítő, de pontos leírás. Legalábbis majdnem.

Képzeld, a gimi utolsó éve előtti nyáron rátaláltam a kontaktlencsére, levették a fogszabályzómat, és kipróbáltam egy új, divatos frizurát – mindezt talán egy héten belül. A legjobb barátnőm mel-lém ült egy baseball meccsen, és szó szerint nem ismert föl. Integtettem a barátaimnak a bevásárlóközpontban, és nem integettek vissza. Teljesen megváltozott a külsőm. Akár csinosnak is lehetett volna nevezni, ha az ember félrebillenti a fejét és hunyorít egy kicsit. De a szívem mélyén már minden eldőlt. Tudtam, hogy sosem leszek szép.

PETREZSELYMET ÁRULNI

Biztosan emlékszel Hamupipőke történetére. Ha van kislányod, valószínűleg ugyanolyan könyveitek, babáitok és mesefilmjeitek vannak, mint nekünk. Bármikor olvasom ezt a tündérmesét a gyerekeimnek, mindig alig várom, hogy odaérjünk a királyi bálhoz. Fel tudod idézni azt az estét? A gonosz mostohanővérek ott állnak az anyjokkal és a birodalom összes többi hajadonjával. A Szőke Herceg kezd elcsüggedni, mivel már minden menyasszonyjelölttel találkozott, de egyik sem ejtette rabul a szívét. Szerencsére ott a tündérkeresztanya; egy kis csiribí-csiribá, és végül megérkezik Hamupipőke. Lélegzetelállító: az egész termet elvarázsolja a szépsége. A Herceg teljesen belehabarodik. Aztán jön az áttáncolt éjszaka, egy gyors búcsú, a lábra illő cipellő, és a „boldogan éltek, míg meg nem haltak”.

Most mondd meg őszintén, ha beleképzeled magad a történetbe, melyik szerepet szánod magadnak? Hol a helyed a báli forga-

tagban? Nagyon örülnék, ha Hamupipőkeként gondolnál magadra. Én felpróbáltam azt a cipellőt, de sosem voltam képes elhítenni magammal, hogy abban kellene táncolnom. Nem is úgy képzeltem magam, mint az egyik mostohanővér vagy a gonosz mostoha, hanem valahogy mindig úgy, mint egyvalaki az arctalan tömegből. Egy lány a birodalomból, aki kihozta magából a legjobbat, napokig derülátón készülődött a bálra, nagy hajcihőt csapott a ruhája meg a frizurája körül, és izgatottan, lámpalázasan érkezett meg a bálba, csak azért, hogy aztán ott ácsorogjon a többi reménykedővel együtt, cseverésszen, udvariasan mosolyogjon, ringatózzon a zene ritmusára, hogy aztán senki se vegye észre.

Van egy barátnőm, aki azt mondja: „Angela, szerintem túlzol. Nem hiszem el, hogy tényleg így érzel.” Valójában az lenne hazugság, ha mást mondanék. Ó, én szeretnék Hamupipőke lenni. Én szeretnék lenni a leggyönyörűbb nő a bálban, de sose voltam elég merész, hogy úgy is gondoljak magamra. Talán az első éves gimis emlékek árnya kísért. Talán a környezetem formált ilyenné. Talán csak nyuszi vagyok. Bármelyikről legyen is szó, ha gyönyörűségre áhítozva nősz föl, de tudod, hogy nem vagy szép, akkor úgy érzed, soha nem találsz majd a lábadra illő cipellőt.

Legtöbbünk különböző ösvényen indult, de végül ugyanarra a következtetésre jutott: Hamupipőke mindig valaki más. Él bennem egy kislány, aki titkon arra vágyakozik, hogy egy tündérkeresztanya az útjába röpödjön, intsen a varázspálcájával, és azzá a hercegnővé változtassa, aki mindig is lenni akart. Változtasson gyönyörűvé! Változtasson elbűvölővé! Aztán segítsen, hogy valaki észre is vegyen.

De az élet nem tündérmese. A varázspálca csak egy játékszer. Milliójával gyártják a Hamupipőke-cipőket kislányok apró lábaira, akik még elhiszik, hogy a Szőke Herceg felkéri majd őket egy táncra. A felnőtt nők kényelmes cipőt hordanak, elteszik a báli ruhájukat a szekrénybe, és elhítetik magukkal, hogy amúgy sem olyan fontos, hogy valaki felkérje őket táncolni.

Az értelmes nők, mint te meg én, túlélési tervet készítenek az életre, és kiszámítják, hogyan vészeljék át ezt az utazást a lehető legkevesebb szívfájdalommal. Körülpárnázzuk magunkat, hogy bukás esetén a lehető legpuhábbra essünk. Nem merünk kockázatot vállalni, nehogy aztán hibázzunk. És mindenekelőtt összecsomagoljuk az áhítozás és vágyak drága ajándékát, és távoli vidékekre száműzzük őket. Már nem öltözünk ki, és nem várjuk a bált, mondván: még mindig jobb otthon maradni, mint újra reménykedni és aztán csalódn.

Talán azért, mert már negyven év van a hátam mögött. Talán azért, mert életem csomagjáról már leoldódott a masni. Talán azért, mert a bölcsesség közbeszólt: „Hallgatnál végre a szívedre? Hagyj fel a tettetéssel, és tedd fel azokat a kérdéseket!” Nem tudom pontosan. Csak azt tudom, hogy Isten Szelleme valahogy felébresztette a lelkemet.

Rájöttem, hogy az életemnek már legalább a fele elrepült, és én a nagy részét úgy töltöttem, hogy próbáltam megtagadni azt,

*Kotyvasztottam
pár hazugságot, hogy
az élet kevésbé fájjon, és
arra kényszerítettem magam,
hogy azokban éljek.*

amilyenek Isten teremtett. Félttem erősnek lenni, nehogy büszkévé váljak. Félttem nem mások kedvére tenni, nehogy visszautasítsanak. Félttem feltenni a lelkem kérdéseit, nehogy válasz nélkül maradjanak. Annyira félttem attól, hogy egyetlen rossz lépés mindent

romba dönthet! Félttem hangosan kimondani a szívem vágyait... félttem, hogy a vágyak bűnök, és Isten nem értene meg. Félttem bevallani, hogy nő vagyok, aki szeretné, hogy vágyjanak rá, szeretné, hogy megmentse, és hogy gyönyörűnek nevezzék.

És így túl sok időt töltöttem azzal, hogy az életem szélén álldogáltam, és próbáltam magam meggyőzni, hogy nem is akarok Hamupipőke lenni. Úgy tettem, mint aki igazából nem is táncolni jött. Kotyvasztottam pár hazugságot, hogy az élet kevésbé fájjon, és

arra kényszerítettem magam, hogy azokban éljek. Az üvegcipellő úgyszólván csak nyomná a tyúkszememet...

AMIKOR SENKI NEM VESZ ÉSZRE

Nem hiszem, hogy ez csak velem történt meg. Őszintén hiszem, hogy a vágy, hogy gyönyörűnek lássanak minket, része női mivoltunknak. Isten szándékosan alkotott minket ilyennek. Arra vagyunk beprogramozva, hogy vágyjunk a szépségre, és arra, hogy szépnek lássanak minket, bár a világ – nagyszerű munkát végezve – elnyomja bennünk ezt a kívánságot. Gyerekkori emlékeim és a sok-sok tapasztalat alapján idővel rájöttem, hogy semmit nem kaphatok meg, amihez szépségre van szükség. Majdhogynem ösztönösen tudtam, hogy jobb, ha észrevétlen maradok, keményen tanulok, a megfelelő dolgokat teszem, és akkor talán az élet végül egész tűrhetőre sikerül.

Most jól figyelj! Életem jelenlegi pontján hálás vagyok azért, ahogy ez a küzdelem a jellememet formálta. Látom Isten kezét és szuverenitását abban, ahogyan a lelkem formálódik. Ez az érzelmi utazás azonban, amiről beszélek, minden esetben küzdelmes, sőt, néha egészen megsemmisítő is lehet.

Az utazás természetesen sokféleképpen alakulhat. Neked talán teljesen mások az élményeid, mint nekem. A gyönyörű külsővel rendelkező barátnőimnek számomra ismeretlen küzdelmeik vannak. Mivel rájuk szép külsejük miatt figyeltek fel, ők attól félnek, hogy soha senki nem fogja meglátni a szívüket, sem az igazi énjüket. Vagy attól, hogy csak a szépségük miatt fogadják el őket, és ha bárki is egyszer a felszín alá néz, elutasításban lesz részük. Van egy nagyon szép barátnőm, akire pánikrohamok törnek a gyülekezetben, mert azt hiszi, mindenki őt nézi. Noha számára ez fájdalmasan valóságos, nem túlzás, ha azt állítom, hogy én el sem tudom képzelni az ő küzdelmét. Én mindig úgy hittem, hogy engem senki se néz.